

## Ženy a vesla s rožmberskou růží

V historii československého ženského veslování má Třeboň svoje místo, neboť první mistrovství republiky pro ženy bylo uspořádáno v roce 1950 na treboňském Světě. Závodily ve třech disciplínách: na čtyřce s korm., skifu a v osmiveslicích. A od té doby jsme vítali u nás veslařky na šampionátech ČSSR mnohokrát.

Tím zajímavější je, že odvážné treboňské dívky a paní sáhly po veslech již v počátcích našeho veslařského oddílu, tedy před padesáti roky, a že jejich čtyřka s kormidelnicí o rok později už opravdu závodila. Veslovala té posádka, paní BĚLA BROUKALOVÁ - VANČATOVÁ (1913) o tom vypráví:

„Patřím ke generaci, která měla štěstí vyrůstat pod vlivem znamenitého tělocvikáře treboňského gymnasia prof. Vladimíra Adamce. Byl to velmi agilní organizátor a věnoval mládeži i hodně pozornosti a péče mimo školu. Snad jen proto pro nás neexistoval nějaký problém volného času, dělili jsme jej totiž mezi povinnosti, učení a sport. Ke sportování nás vedl náš učitel — holdovali jsme házené, tenisu, lehké atletice, plavání, cyklistice a také skautingu, táboření, pobytu v přírodě. A tak jsme se naučili organizovat si čas, soustředit se na práci, kompenzovat námahu jinou činností, pohybem, zábavou. A my, děvčata, jsme ještě chodily na rytmiku, vedla ji odbornice paní Rabasová. A potom přišel tanec a konečně i — veslování.

Jakmile se objevila na rybníku první gígová loď, byl to SVĚT, a u loděnice zakotvil cvičný KRASIN, vynaložily jsme všechny schopnosti k tomu, abychom i my mohly trénovat. Našly jsme porozumění, což je třeba ocenit, protože v tom čase ženy veslovaly snad jen ve dvou či třech českých klubech. Docela jasně si vzpomínám na naši partu a její elán — Ela Grossová, Zdena Vopičková, Lenka Šimanová-Chmelová, Růženka Ornsteinová. Byly to krásné chvíle a pro mě nezapomenutelné zážitky — ta krušná cesta nejdříve cvičení na „bedně“, potom na Krasinu, až k zasednutí na opravdovou loď. Veslovaly jsme od dubna až do konce září denodenně. A tak na II. propagačních závodech v roce 1933 jsme směly závodit! Byla to událost, naši posádku: Grossová, Bezděková, Filípková, Broukalová, kormidloval nám Josef Alinč, diváci báječně povzbuzovali, byli jsme druhé, myslím, že za Ženským veslařským klubem (ŽVK) Praha.

Na ostrově v těch časech bylo stále živo, neboť se v tréninku střídaly čtyři a později šest posádek. Vesla očarovala treboňskou mládež, škoda, že v dalších letech jsme se většinou z existenčních nebo rodinných důvodů rozcházeli. „Jedničkou“ byla čtyřka rybářská, přezdívali ji „bahňáci“, ta byla nejbojovnější a také nejúspěšnější, vyhrávala doma, ale i na cizích vodách. Potom jsme měli čtyřku pivovarskou, studentskou a další. Mám dojem, že na slávu, jakou každoročně regata končila, nikdy Třeboň nezapomene. Na Benátskou noc, ohňostroj, bengálské ohně, koncert, tanec, veselou náladu. A určitě nezapomínají naši hosté, veslaři z Prahy, Brna, Roudnice, Mělníka a i ti zahraniční. Na regatě byly vždy tisíce lidí a večer u rybníka možná dvakrát tolik...

Trénovali jsme na lodi VEGA, byla plátová, pro nás stabilnější než FANOUSEK, loď závodní, ta nám byla odpírána. Ale nevyhovovala ani „rybářům“, stěžovali si, že neposlouchá, byla zřejmě vyrobena na jiné váhy.

Přiznávám — každá vzpomínka z mládí těší, zdá se tou nejkrásnější. Je to přirozené, sport k mládí patří a měl by člověka doprovázet celým životem. Jen nezpohodlněť, pohyb je lék a také proto jsem dodnes veslování vděčna nejen za vzpomínky, ale i zdraví. A kdyby to bylo možné snad bych si sáhla i na veslo.“

\*

Teprve na počátku padesátých let se projevil znovu zájem treboňských žen o veslování. Jenomže nebyl trvalý, soustavný, takže nebylo dosaženo zvláštních závodních výsledků. U vesel se třídaly Hauznerová-Šimečková, Hrádková, Kovandová, Březinová-Hořejší, Rychlá, Láfová, Písaříková, Kubrová, Kubalová, Pracharová, Ptáková-Jindrová, Filípková, Kryštofová, Dozortová a další. Potom nastalo na nějaký čas téměř vzduchoprázdno, jako by naše dívky a ženy na veslování zanevřely. Až počátkem šedesátých let znovu zasedly do lodí — Jana Kopečková, Marie Vochomůrková, Marie Koloušková, Jana Vochosková, Marie Čížinská, v roce 1962 čtyřka dorostenek — Marková, Klečková, Pešulová, Koloušková a na kormidle Nosková. A o rok později přibýly Soukupová, Říhová, Lepšová, Kunertová, a kormidelnice Alexhauserová. Na dvojskifu tehdy jezdila dvojice Dana Rainišová — Marie Koloušková a ty jediné zůstaly u vesel i v letech následujících, ovšem ve funkci docela jiné. A jediné díky jejich vytrvalosti našly v roce 1968 cestu na ostrov nové adeptky a dnes už tradiční trenérský tandem Pešlová (Rainišová) — Koloušková zahájil svoji úspěšnou trenérskou činnost. Vydržely, jsou příkladem pro ostatní jak svou náročností, tak i elánem, obětavostí, odpovědností. Takže dnešní veslařky mají v Třeboni dobré možnosti dospět k úspěchům. Záleží jen na vůli a houževnatosti, jakou osvědčila například posádka dorostenek a potom juniorek a žen: Hana Kosová, Marie Školková, Milena Tobolková, Libuše Kubičková a kormidelnice Eliška Cvrčková, které vyhrály dorostenecké přebory Čech i juniorské ČSSR a byly pověřeny státní reprezentací v utkání s NDR na Pražské regatě.

To byly zatím nejúspěšnější sezóny treboňských veslařek, léta 1973—1974. Trenérský tandem se staral o šest zákyň, čtyři dorostenky a pět dospělých závodnic. Mimo již jmenované reprezentantky to byly Marta Blafáková, Zdeňka Hadačová, Marie Kamišová, Hana Kasalová, Veronika Němcová, Věra Rytířová, Věra Sládková, Alena Šrucová, Alena Vávrová a Dana Zbudilová. A z nich mladší dorostenky Hadačová, Šrucová, Zbudilová a Vávrová, s kormidelnicí Blafákovou, vyhrály přebor ČSSR ve čtyřce s korm.

„Naše práce není snadná, každý rok je jiný, přesněji řečeno mění se ženské družstvo jak kvalitativně, tak početně. Je hodně fluktuace, děvčata končí školu, odcházejí buď na studie, nebo za zaměstnáním, či si zakládají rodinu. Ta závislost

na vnějších okolnostech nás brzdí, ale je to přirozené, nás neodradí, s tím počítáme. Máme však dojem, že na místních školách a i na odborných a závodních učilištích by se dalo pro veslování něco udělat. Na to naše síly však už nestačí, pomohl by zájem orgánů školních, svazáckých, Pionýra. V posledních letech trénovaly a úspěšně závodily Jitka Vonková, Marcela Rousová a Jitka Švecová v kategorii žaček, a dorostenky Hana Vonková, Hanka Píhová a ženy Nina Vyhnalová a Marta Blafáková. Rády se setkají se zájemkyněmi. Máme dobré podmínky, abychom uspokojily další děvčata s pěknou touhou zvládnout veslařský sport. Měly by je využít!

To jsou slova našich dobrovolných trenérek, které mají i odbornou kvalifikaci — MARIE KOLOUŠKOVÁ (1944) III. a DANA PEŠLOVÁ (1944) II. trenérskou třídu.